

Verdrietig

In dit nummer van BinnensteBuiten o.a. het verhaal van iemand die vertelt “God heeft me kracht verleend om een bevredigend heteroseksueel bestaan te leiden en tevens de genade om te leven met het feit dat ik nog steeds homoseksueel ben”. Ik ben onder de indruk van zijn relaas, maar één zin raakt me diep en doet me zeer, namelijk: “Maar soms maakt het me boos dat het zoveel moeite kost, **dat ik het alleen heb moeten doen, zonder ondersteuning van vrienden of een betrokken christelijke gemeente**”.

Alweer een aantal jaren terug (febr. '89, dec. en maart '91 en sept. '92) schreven we over de belangrijke plaats van de gemeente in relatie tot mensen die worstelen met homofiele gevoelens. Samenvattend wordt daarin gesteld (liever nog: gepleit) dat de gemeente een plek mag zijn waar je veilig bent, aanvaard wordt, waar je elkaar vasthoudt, elkaar bemoedigt en aanmoedigt om vertrouwen te hebben in de weg die Hij wijst. Die weg ook – met elkaar – te willen gaan. Te blijven geloven dat God bij machte is meer te doen dan wij kunnen bidden beseffen. Hij vraagt geen onmogelijke dingen!

In steeds meer kerken twijfelen mensen aan de haalbaarheid van een leven in onthouding en aan de mogelijkheid van verandering. Nog steeds zijn we bang om te praten over een onderwerp als homoseksualiteit en ons open te stellen voor Zijn Woord, voor de leiding van Gods Geest.

In 1985 schreef ik, naar aanleiding van een discussie over Romeinen 1:18-27, waarin ik ook aangaf wat er in mijn leven veranderd was ten aanzien van mijn sexuele gerichtheid: ‘De strijd alleen te moeten strijden, terwijl de gemeente toekijkt, is een ervaring die ik niemand toewens’.

Het doet zeer, het maakt verdrietig dat anno 2002 (toen werd het genoemde artikel geschreven) dat blijkbaar toch nog steeds voorkomt. Mag de Heer ons leren Zijn wil te zoeken en die ook te doen.

Johan Berkhof